

Posudek závěrečné teoretické bakalářské práce pana Matouše Bičáka na Filmové a televizní fakultě Akademie Múzických umění v Praze.

Dokumentarista Matouš Bičák si zvolil coby téma své teoretické práce komplexní posouzení interakcí mezi členy štábu, což dalece převyšuje fundamentální lidské vztahy a míří tím i do oblastí interpersonálních a okrajových vazeb.

Pro zrod popisu části světa mu k pochopení slouží vytvoření si vlastního vesmíru v podobě rozhovorů s předními našimi tvůrci z daných oborů.

K užitku je mu poslouženo zvolení rozdílných povah i přístupů těchto zkušených lidí, s výjimkou jen Jiřího Zykunda, který po těžké havárii léta užíval těžká psychofarmaka ke snížení bolestí. To však musí být jev, který člověka z říše myslících bytostí, jež posuzují realitu odklání z rozumové ZOO.

Citlivě zkoumá různé přístupy vztahů ve štábu, do kontrastu staví zejména individuální přístupy k názorovým koktejlům všech zúčastněných. Důvodem potěšení je reálná lidská blízkost, která nenechává samožitého režiséra v tvůrčí odkázanosti.

Stať poukazuje mimo jiné nepřímo i na hierarchii ve štábu, vylučuje možnost kamery, coby držáku na mikrofon.

Komplexně je nutno odhadnout, že postava, která je snímána, ne vždy vyjadřuje „vše o sobě“. Naopak se zde jedná spíše o prostor tvůrce.

Autor rovněž naráží na motivaci tvůrců ke sdružování se.

Jest pravdou, že někteří k sobě působí afinitou v rozměru koncentračního spádu – dobře posedět nad skleničkou neboli nad „scénářem“. Je jím jmenován mistr zvuku Michal Gábor, který nebyl ten, kdo měl být opilý, což na první pohled vypadá jako podpásový úder, ale ve druhém pohledu jím je.

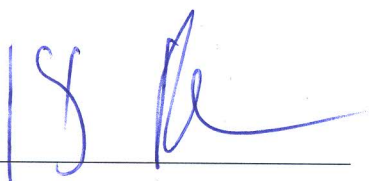
Kdysi jsem slyšel příměr, že dokumentární film, je královnou filmů. Tehdy jsem servilně přitakával. Po letech servilitu nahradilo přesvědčení a fakt.

Jednou z nejděsivějších otázek, třeba od potenciálních vnuků, je: „Dědo, co jsi dělal celý život?“ Smutnou odpovědí by pak bylo: „Natočil jsem spousty reklam a seriálů, na něž koukali lidé, kteří neměli, co dělat.“

Práce pana Matouše Bičáka je integrální a sám bych rád měl její výtisk vedle Bible fenomenologie Eugena Finka – Hra jako symbol světa.

Mé navrhované hodnocení je A.

V Praze 28. srpna 2019

MgA. Petr Kobloušek Ph.D.

Vedoucí práce

Akademie Múzických umění v Praze

Filmová a televizní fakulta